

Animal salvatge

Que acabaràs vivint aïllat de tot i de tothom perquè no suportes l'excés d'allò que no ets tu



Foto: Viv Lynch

Que torni el fred i dissimuli el meu fred.
I tingui a mà les claus per tornar a casa.
I deixi de perdre-ho tot.
De perdre'm, potser, perquè no em reconec en el que tinc i sé.
Que torni el fred.
I la manta vermella -com un cos fet a mida del meu- m'abraci tota la nit.
I em desperti dues hores abans de les vuit, quan encara és fosc, només per sentir-la.
No em deixis.
Que torni la tremolor mil·limètrica dels teus llavis.
La solitud evident d'un arbre que ara només és tronc i branques.
Que se'm glacin els ossos, fins al més profund de mi.
I l'hivern sigui llarguíssim i trepitgi les fulles com qui venç la mort amb els peus.
Que torni el fred, el fred de debò. La veu esquerdada, l'enyor d'un futur que no arriba.

I dona l'esquena al sol, animal salvatge.
Que acabaràs vivint aïllat de tot i de tothom perquè no suportes l'excés d'allò que no ets tu.
Que torni el fred, però dissimula'l amb el jersei de coll alt, i la bufanda que et tapa la veu (però no el pensament).
I clava la teva bandera enmig de la neu.

Ets algú, encara.

I cava, a cop de pala, un refugi sota el gel.
No t'entristeixis quan l'abril et robi el març:
el duràs, mig per condició mig perquè vols, sempre dins teu.